

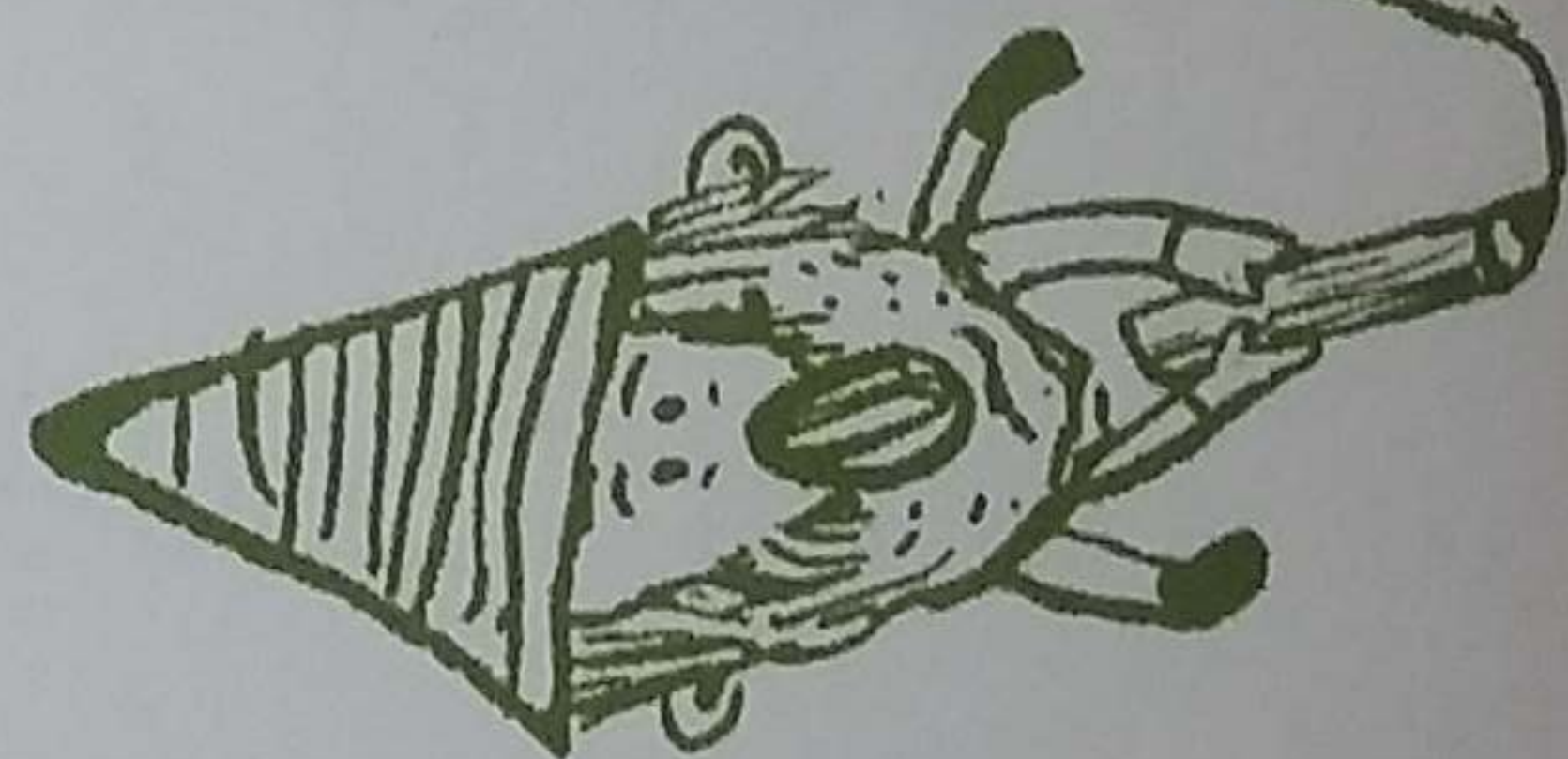
(Ale protože jsme to slíbili, tak Ježibejby sprostá slova vyučovat nebude.)

Trpajzlíci horlivě špinili okna, až se ve třídě začalo stmívat. Sudíček právě opsal větu stokrát, Mstižer osmatřicetkrát a Vraždožrava jenom patnáctkrát, protože jí slzy rozmáčely papír. Pak už na psaní nebylo vidět. Bylo deset dopoledne, ale zdálo se, že padla temná noc.

„V poho!“ křikla Tápota, která z ořechu viděla do domu. „Zloberta spí a Tvrd se štourá v nose. Vrtá mu hlavou, proč je ve sklepě. Já ho v noci trošku povodila kolem, až usnul na pytli brambor. Ti hned tak nepřijdou. Jdu k vám!“

Plavným skokem se přehoupla do temné třídy. Rozsvítila pár bahenních světýlek, všichni se sesedli a Sudíček se zeptal: „Kdo chce vyprávět?“

Ježibejby vypráví o Holouškově a Kampulíkové

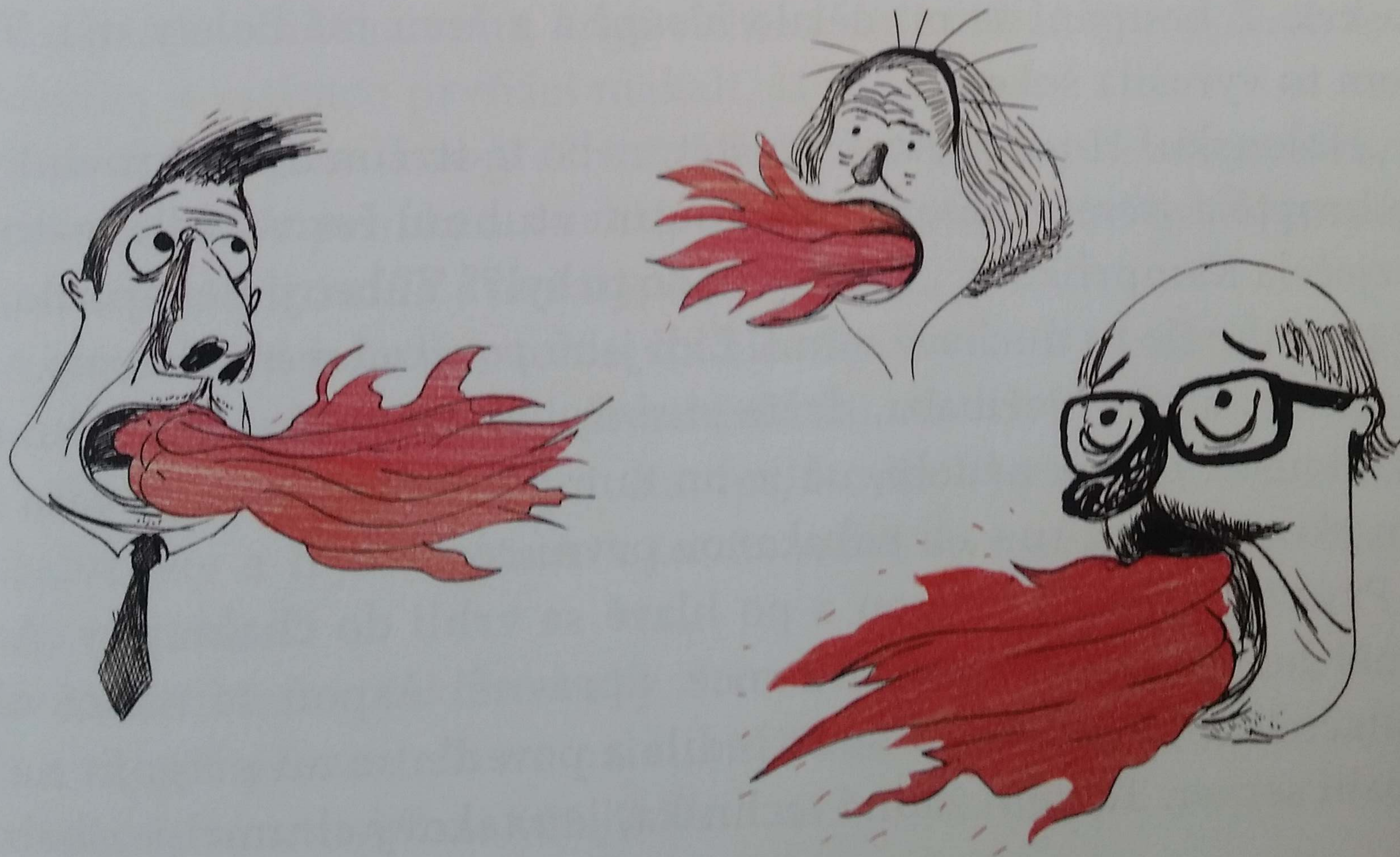
(Je pravda, že Ježibejby občas řeklo nějaké to sprosté slovo, ale Sudíčková paměť ho nahradila jemnějšími výrazy. Tady uvádíme jeho softverzi. Nahrazená slova napíšeme jiným písmem. Klidně to ukažte rodičům.)

Moje máma je docela prima, náhodou je s ní švanda, ale my ježibaby jsme prostě ne dost dobře vychované osoby. My se totiž

vyvíjíme rychle, a když je nám rok, jsme v pubertě. Puberta je doba, kdy si myslíme, že naši rodiče jsou *rozumově slabší*, a dívíme se, jak se tak chytré děti jako my mohly narodit takovým *hlupáčkům*. A baví nás je vytáčet.

Mou mámu nic nevytočí víc, než když jsem hodná holčička. Ona chce, abych zlobila, protože správná ježibaba zlobí. Tak naschvál poslouchám na slovo a ona ječí: „Proč nezlobíš, ty jeden *opaku vůně*? Vztekej se! Trucuj! Házej po mně věci!“ A já se miloučce usměju: „Ano, ježimaminko. Jak chceš, ježimaminko. Co po tobě mám hodit, ježimaminko?“ A máma kope do zdi a křičí, že jsem *domácí zvíře, které dává mléko*, a jestli nebudu zlobit, dá mě do pohoršovny.

My žijeme v perníkové chaloupce. Perníky jsou z pepře, křenu a chilli papriček. Nám to chutná, ale pro lidi je to fakt nářez. Když nám někdo šlohne perník, vyšlehne mu z pusy plamen a občas vykřikne něco, co rozšíří náš slovník sprostých slov. Například: *Špatná žena!* nebo tak něco.

Nedávno k nám zabloudily děti. Nebyl to Jeníček s Mařenkou, jmenovali se Holousek a Kamprlíková a ztratili se na výletě s první cí. Kamprlíková se držela statečně, Holousek bulil. My holky prostě vydržíme víc. Kamprlíková zapoměla mobil doma a Holousek do svého převrhl jahodový jogurt, takže jeho mobil nemovalo. Prostě *trubičky*. Máma trajdala po lese a já ležela venku v kočárku.

„Hele, mimí!“ řekla Kamprlíková. „To je ňuchavý mimíško, Holousku, co?“

Já nevím, kam holky na tyhle příšerné výrazy chodí. Když mi někdo řekne ňuchavý mimíško, mám chuť po něm hodit *pipínto*. Holouska mimíško vůbec nezajímalo a snažil se olízat jogurt z mobilu. Jenže mu do něj našla parta mravenců a taky se snažila olízat jogurt. Jeden ho štípl do jazyka a on zařval jako tur.

„Neřvi, vzbudíš mimí!“ pokárala ho Kamprlíková. „Koukej, jak krásně spinká.“

Já měla zavřené oči a stejně jsem je oba viděla. Holousek řval a Kamprlíková začala houpat kočárkem. Už jsem jich obou měla po krk. Z houpání se mi dělalo *hloupě* a z řevu mě bolely uši. Tak jsem to vyřešila šokem.

„Holousku! Hned přestaň vřeštět, nebo tě strčím do mikrovlnky!“ zachroptěla jsem. Holouskovi leknutím ztuhnul řev v hrdle, zato se rozječela Kamprlíková. „Pomóóc! Kdo to byl?“ Vůbec ji nenapadlo, že by promluvílo to ňuchavé mimí. Lidi jsou *poněkud méně chápaví*.

„Mluví s vámi ježibaba, držte *pusinky*! Kamprlíková mi vyluxuje a Holousek umyje nádobí, už je ho tam plno. Makejte a já vám zatím zkusím najít tu vaši *pokakanou* první cí.“

Prvňáci vykvikli hrůzou a po hlavě se vrhli do chaloupky. A už vrněl lux a cinkaly špinavé hrnce. Správně! Aspoň se naučí něco užitečného. Já se pekelně soustředila a povedlo se mi připojit na ježibabí server. To není žádná technika, jen takový chumel ježibabích

MLUVÍ S VÁMI JEŽIBABA,
DRŽTE PUSINKY!

snů. Dají se tam najít bezva info, jen musíte umět usnout. Nevěřili byste, jak je těžké usnout, když vidíte i skrz víčka! Ale tenkrát se to podařilo, a zatímco prvňáci makali, já měla sen.

Viděla jsem palouk plný dětí. Pobíhaly tam jako mravenci po mobilu, měly obrovské kapesníky a smrkaly a smrkaly. Paní učitelka taky smrkala a brečela, že ztratila dva žáky, a ...

A probudila jsem se, tohle stačilo. Spolužáci těch dvou tvorů se zanedbatelným IQ byli sotva čtvrt hodinku odsud. Tak jsem zařvala:

„Holousku! Vypni vodu! Kamprlíková! Vypni lux! Vypadněte z chaloupky a tryskem tam k tomu velkému smrku! Ať už vás tu nikdy nevidím!“

Odsvištěli lesem jako veverky. Strachy vyvinuli olympijskou rychlost a za pět minut byli na palouku. Funěli, že mluvili s ježibabou. Myslíte, že jim to někdo věřil? Ne.

Ale to nejlepší teprve přišlo. Máma se vrátila z toulek. Koberec ježil čistoulinké chloupky a nádobí se lesklo jako křišťálová studánka. Chvilku jen lapala po dechu a pak zakdákala: „Kdo... kdokdo-kdokdo?“

„Já, ježimaminečko!“ vrněla jsem sladce. Vážně jsem mluvila jako ňuchavý mimí. „To máš radost, ježimaminečko, vid’?“

Máma se roztrásla a spustila: „Ábr fábr domine, trest tě, holka, nemine, ábr fábr kandelábr, bez klobouku bos, už toho mám dost!“

To mi došlo, že mám vážně *průšvih*. Jak ježibaba začne mluvit v rýmech, končí legrace. A taky že jo. Ještě ten den jsem byla v pohoršovně. My ježibaby vydržíme hodně, ale tohle moje máma nevydejchala.“

ÁBR FÁBR DOMINE...